

borg, att utgå till hälften hvarterdera åren 1867 och 1868. Då nu uti den af Kongl. Maj:t nådigst aflemnade Propositionen om Statsverkets tillstånd och behof icke blifvit upptaget bland utgifterna det låneunderstöd, som för sagda ändamål bör under 1868 utgå, får jag vördsamt anhålla om rättelse härutinnan, och att således omförmälda låneunderstöd, 20,000 R:dr, måtte bland utgifterna blifva upptagna.

Stockholm den 29 Januari 1867.

*A. J. Landström.*

---

*N:o 259.*

*Af Herr G. von Proschwitz: Derom, att all expeditionslösen hos Konungens Befallningshafvande må utgå i form af stämpladt papper, samt att landssekreterarne måtte tillerkännas bestämd lön af Statsverket.*

Af alla Sveriges tjenstemän lära väl inga hafva dels så öfvermåttan stora och dels sins emellan så olika löner som landssekreterare, och det sorgligaste är, att i samma mån allmogen och affärsmännen, industrien och näringarne försämras och luta mot sin undergång, i samma mån förökas landssekreterarnes inkomster ända till det orimliga och fabulösa.

Här om någorstädes är en reglering och besparing af behovet påkallad. Jag vill ingalunda förneka, att afföningen bör så tillmätas, att en tjensteman har sitt tillräckliga uppehälle, men att en landssekreterare skall kunna till Taxeringskomitéen uppgifva 26,200 R:dr är påtagligen allt för orimligt och påkallar, efter mitt förmenande, en verklig och ändamålsenlig förändring.

Utan att härom vidare ingå i detaljer, som öfverallt äro kända, vill jag endast för ändamålets vinnande vördsamt föreslå,

det Riksdagen ville vidtaga sådana åtgärder, att all expeditionslösen hos Konungens Befallningshafvande må utgå i form af stämpladt papper, i likhet med hvad i Kongl. Maj:ts Kansli

eger rum, och landssekreterarne tillerkännas bestämd lön af Statsverket.

Om remiss häraf till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

G. von Proschwitz.

---

N:o 260.

Af Herr J. A. Åstrand: Om ändring af 51 § 1 mom. i gällande Konkurslag, rörande försäljning af konkursmassas fasta egendom.

I slutet af första momentet i 51 § af nu gällande Konkurslag af den 18 September 1862 förekommer, sedan momentet förut afhandlat sättet för försäljning af en konkursmassas fasta egendom, följande stadgande: "Kan försäljning sålunda ej ske; ege borgenärerne äska försäljning *i den ordning*, som om fast egendom, den der utmätt blifvit, särskildt är stadgadt". Meningen med de här förekommande orden "*i den ordning*" har emellertid af underdomstolarne olika blifvit tolkad, anseende somliga, att med försäljningen bör till alla delar förhållas såsom vid den af utmätt egendom, samt således från början till slut gå genom Konungens Befallningshafvande. Der en sådan uppfattning af lagen gjort sig gällande, hafva konkursmassorna emellertid blifvit oskäligt betungade med utgifter, enär arfvode för den fasta egendomen sålunda måst utbetalas ej mindre till vederbörande exekutor, än till sysslomännen. Då emellertid med de här ofvan citerade orden: "*i den ordning*" rimligtvis ej gerna kan förstås annat, än att vid egendomens försäljning skall förhållas såsom vid försäljning af utmätt egendom med afseende på sättet för auktionens kungörande m. m., men alldeles ej, att Konungens Befallningshafvande skall förrätta sjelfva bortauktioneringen, så får jag härmed vördsamt föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta samt i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att 51 § första momentet Konkurslagen måtte i slutet erhålla denna lydelse:

Kan försäljning sålunda ej ske; ege borgenärerne äska försäljning *i den ordning*, som om fast egendom, den der ut-